

(5/8/2006)

ורדה, אבינועם, גיא ונוגה

בד"כ אני שומר הכל בבטן, לא משתף יותר מידי.
הפעם פשוט אינני יכול להחזיק הכל בפנים והחלטתי לפחות לכתוב.

המחשבות עליכם ועל דניאל לא מרפות ממני מרגע קבלת הבשורה, לפעמים הדמעות עולות ולא ברור מה גרם לכך באותו הרגע. כנ"ל במהלך הלילה כשאני חושב שמה שעובר עלי זה פסיק מול העובר עליכם.

כמו שמוישי אמר אנחנו כל כך אוהבים אתכם ורוצים לחבק אתכם, אני מרגיש שאנו משפחה קרובה. מתי שאתם צריכים משהו תגידו, כאשר אתם רוצים וצריכים להיות לבד ואנו לא מספיק רגישים תגידו גם כן.

אני נזכר כל הזמן בדניאל בפעם האחרונה שישבנו אצלכם על הגג, נדמה לי בשבת הראשונה של המלחמה. יפה, חסון עם חצי חיוך עונה תשובות קצרות ואינו מפרט לשאלות שלך אבינועם ולשאלות של יורם בענייני צבא.

הסתכלתי עליו אז, ובדמיוני במהלך השבועות מאז אמרתי את המנטרה של אבינועם "ישנם חיילים כה רבים עמו, ואם עובדים נכון יפגעו בודדים" והוספתי לעצמי שדניאל יעשה את העבודה טוב וגם ידע לשמור על עצמו.

בימים האחרונים התחלתי להרגיש מועקה כה גדולה שחשבתי לפנות לאבינועם לבדיקה קצרה, החלטתי ביום שישי לצאת לטיול אופניים שבמהלכו אדע לבטח האם מדובר בבעיה פיזית או נפשית (בדיקה קצת אדיוטית אבל נראה לי שנתתי לחלק הנפשי את מרבית הסיכויים). התחלתי להרגיש שחרור ולזמן קצר אפילו הרגשתי טוב ואז הטלפון מתיקי החזיר אלי את "הגוש השחור" והמעיק בריבית דריבית.

כאשר סיפרתי לתומר תגובתו הראשונה הייתה "איך אפשר לדעת לבטח, אולי זו טעות?", ומחשבתו השניה הייתה על ורדה, הוא קצת כעס עלי ואמר "ניסיתם למזער את הסיכונים ואת הלחץ של ורדה והיא צדקה, מה יהיה עכשיו".

עכשיו ולתמיד אנו לצדכם זה כל מה שאני יכול לומר בשלב זה.
אמיר

מכתבו של אמיר